

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Bonden ,som skulle vänja sin häst av med att äta.

Detmvar en gång en gubbe, som var alldeles förfärligt snål så han nämdes inte att ge sina djur något att äta. Så beslöt han , att han skulle vänja sin häst av med att äta. Men för säkerhets skull skulle han först vänja honom av med att dricka och se , hur det gick. Efter en liten tid dog emellertid hästen. --- "De va då förargeligt , sade bonden, för nu hade jag vant honom av med att dricka och jag skulle snart vant honom av med att äta också."

Skane
N. Rörum
M. M. Nilsson

2545

2

1897 SEPTEMBER
1897 SEPTEMBER

Det berättas om kyrkoherde Kilgren i Norra Rörum att han hade försvurit sig åt djävulen och kunde mer än vanliga dödliga. Men så en gång hade djävulen kommit för att hämta honom. Men då tyckte Kilgren att det var välinte så bråttom. Jag kan väl åtminstone få vika ner mina byxor först, sade han. -----Ja, det fick han lov att göra. ----Men så vekte han bara ner den ena och efter den dagen gick alltid kyrkoherde Kilgren med ett låtet veck på den ena byxan.

Försvuren åt
den onde.

LUNDG. TITSE 1929
501 100000 1929

2545

Upptecknat efter Nils Svensson
Norra Rörum.

av Albert Nilsson
sommaren 1929.

Arb. nr.

2545

LUNDS UNIVERSITETS³
FOLKMINNESARKIV

Uppst. efter Nils Svensson
född 1853. i N. Rönne
Mått vidtals ut. N. Rönne

Dr. Albert Nilsson
okt. 1928.

För de hafik medlem ej som utvecklade
just var det mycket vanligt att bönderna gjorde
långresor med häst och vagn till städerna eller till
andra platser för att köpa sina försöksarter. Man
kallades dessa resor i allmänhet "äcker". Man gjorde
"äcker" till Lund och Malmö från mellersta Skåne,
med Tråskov, lindrup och lantbrukets produkter. Man köpte
till kullen och andra förlägen för att köpa till städer.
Från städerna kommo bönderna upp i chrysoberget
mer för att köpa gagnarvirke. Många faste husornas
besattes från dessa "äcker" och ställen och chrysoberget hade
de alltid tillfälle att komma i kontakt med orsaker och

Om s.k. "äcker."

driva gäsk med vaxande. Ty ²⁵⁴⁵ detta förvållade man alltid.
Och vanligen var det den man höge ställborn som gick
åt för den pigge och lörige dragsborn. Säg emne om de
drulliga ställborna, som man drivo gäsk med äro många.

Men frostingen är frosting framför allt fast
han nämmer är dragsborn och "göing" är för honom något
bort annat. Göingarna vill han gärna se men på och
oberätta åt. De komma åkande i sina små pinnakäror
med "Lieshestias" och annat och vanligen efter bara en
kvart. Årnu i dag får man se en och annan "stia göing"
på sin kända frispänd med en liten men fast och vacker
häst, ge sig på drift utåt bygden. Men från hade man
tjänstekaror, som sällan smördes med annat än tjär
och de kunde blaga och gnälla då de kommo vägen
fram. Så sade man alltid om "göingekarorna" att när
de skulle ut på en vacker gick det så snabbt och ljuden
gnällde och sade. "Vi hjälpsoms äd
vi hjälpsoms äd."

Men då det sen var mest igen gick
det fort och lätt undan och då sade ljuden, då de

dyndade på nedåt.

"Vår (var i. en) behyttas (kleser) se'
vår behyttas se."

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKLÄNNINGSARKIV

Gringarna stannade och belade sin käst
tills var de vilde och ingen avundades dem deras
själsägare rätt.

En historik berättas om en del skjutaren
från en gård på stället, som på vintern, då det var snö
hade kommit upp till skogsbygden för att hämta timmer.
Då var på natten och de sågade komma till ett ställe där
vågarna bildade en triangel. Snön var ryffellen och de kunde
sakta med fjädringen i spåren. Men så när de hade kört en
stund, såde fjädringen: "Na kan vi varit kosa kide fortän
från nu börjar här i ble traad" (uppstämplat) I^o sätt de av
i traor och körde runt i Triangelkorret tills det blev
fager och där hade de själva "traad" för sej.

(Obs! Triage efter norra ansan!)

Meine
Frosta
N. Rosen

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2545

6

Mycket till Miksa
Ber. (Miksa) Ericsson
N. Rosen

Allvarligt folk på landsbygden hade dans.
ofta den uppfattning, att det var rykt att dansa. Men
menade att det var den brude själ som regerade de
unga på dansplatserna. Det var sålunda en gång en häns
som var särskilt följakt; att dansa. Men så en gång, då
då var dans: en dag var hans hustru att hon skulle
följa med honom dit. Då de kom till stegen tillade
hustrun genom fruktat och så sade han: "Se du nu kan det
gås till." Drängen tillade också genom fruktat att såg då
han den brude rasade omkring bland de dansande och han
kunde trimmas på oavbruten en, så att han stöjde dem som
han ville. Men efter den dagen slutade drängen att dansa.